

Янъ — бѣлата мечка

(Гледай началната цѣтна картинка)

До сега още никой не бѣше говорилъ на малкия Янъ, че той ще прѣкарва нѣкога своитѣ дни въ голѣмия градъ.

Неговата майка, наричана отъ всички Сребро-руна, защото изглеждаше като княгиня и бѣше най-силна и най-зла отъ всички мечки, съвсѣмъ другояче бѣше му рисуvalа неговото бждеще.

— Янъ, — говорѣше му тя често, — ти си още малък, твоитѣ крака не могатъ още да се катерятъ, твоитѣ нокти сж още меки и не могатъ да се забиватъ въ леда. Но това нѣма да е за дълго! Ти ще порастешъ и ще можешъ да се качишъ върху леднитѣ планини. Отъ тамъ ще виждашъ червеното търкало на слънцето, което за сѣвернитѣ мечки не се скрива по шестъ мѣсеца. Ще виждашъ и сѣверното сияние, което протѣга своитѣ дълги червени лъчи високо по небето. Ти ще се качишъ на ледената планина и ще пжтувашъ далечъ изъ морето. Голѣми риби ще ловишъ ти отъ морскитѣ води и, когато другитѣ мечки се хвърлятъ да ти ги взематъ, ти ще побѣдишъ съ своитѣ здрави лапи. Ти ще бждешъ най-силния отъ всичкитѣ, защото ти си моятъ синъ.

При тебе ще дохаждатъ и едни сжщества, наречени човѣци: тънки сжщества, безъ собствена кожа и безъ сила. Пази се отъ тѣхъ, Янъ! Тѣ носятъ една дълга тржба, отъ която излиза голѣмо зърно, по-бързо отъ вѣтъра, по-здроаво отъ леда. Когато удари това зърно, той пада и не може вече да стане.

Пази се отъ тия тънки сжщества съ чужда кожа, Янъ! А азъ сега ще се разправа съ старата мечка, която е отъ другата страна на тази ледна планина.

Така говорѣше бѣлата княгиня, безъ да прѣдчувствува, че я чакаше голѣма бѣда.